

ning til; den er ifølge sit hele Væsen beregnet paa andre Forhold end dem, der her er Tale om. Hvad derimod de ældre Resolutioner angaaer, og navnlig Resolutionerne af 1ste Juli 1846 og 25de Febr. 1847, som ville findes citerede i Lovudkastet, da have de vel ikke ligefrem ifølge deres Ordlyd Anvendelse paa disse Steder; navnlig gjælder det om Resolutionen af 25de Febr. 1847, at den kun er givet for det odsherredste Gods; men den har af den ældre Domainestyrelse, det kongelige Rentekammer, været analogisk anvendt paa alle Boelssteder og Huse, som laae paa Hovedgaardstart, ogsaa udenfor det odsherredste Gods. Der synes derfor at være tilstrækkelig Føje til at give disse Resolutioner Anvendelse paa de her ommeldte Steder. Det kunde maafee endog saa synes, at Regjeringen maatte være tilstrækkeligt besejet dertil uden Lov, da Loven af 8de April 1851 ikke udtrykkeligt op hæver disse Resolutioner, men kun indirecte, hvorimod den aldeles bestemt gjør det for det egentlige Bøndergods. Regjeringen har imidlertid troet, ikke at burde ansee sig berettiget dertil, uden at det i alt Fald havde været undergivet Legislaturens Overveelse. Maatte det findes overflødig, udtrykkeligt at optage det i en Lov, at disse Resolutioner skulle anvendes, vil Regjeringen ikke tage i Betænkning at gjøre det; men den maa saameget snarere finde Anledning til at undergive hele dette Forhold Lovgivningsmagtens Overveelse, som, efter hvad jeg har bemærket, Resolutionen af 25de Febr. 1847 kun ved en analogisk Anvendelse er kommen til Brug med Hensyn til de her ommeldte Eiendomme. Den eneste Forandring, der er foreslaet med Hensyn til disse Resolutioner, og med Hensyn til hvilken man under alle Omstændigheder maatte have Lovbemyndigelse, for at kunne anvende den, er den, at man, istedetfor at bortarvesætte, sælger til virkelig Eiendom, saaledes at Arvesættets giften capitaliseres paa den i Lovforslaget bestemte Maade og Kjøbesummen saa forrentes og afdrages med en Annuitet af 5 Procent, nemlig $2\frac{1}{2}$ Procent halvvaarlig. — Den sidste Paragraph i Lovudkastet angaaer et særligt Forhold, hvori Staten som Herlighedssejer maatte have Dispositionsrätten over Gadejord og des-

lige i Byer, som iøvrigt ere afhændede til Selveiendom eller Arvesætte, der staae ved Siden deraf. Staten har, idetmindste i den senere Tid, ikke anset sig berettiget til ubetinget at disponere over saadan Gadejord, men har maattet ansee det for grundet i Forholdenes Natur, at det kun kunde see med Bylaugets Samtykke; men, selv om Bylauget samtykker deri, er det dog forekommet Regjeringen, at ifølge Grundlovens klare Bestemmelse om Lovbemyndigelse til at afhænde Domainegods, vil det være nødvendigt, at Regjeringen, uagtet Sagens Ubetydelighed, har en saadan Bemyndigelse som den, der er begieret i Lovforslaget. Der har været forskellige Sager til Behandling af det Slags i den senere Tid, som have maattet udsættes til endelig Afgjørelse, indtil en saadan Bemyndigelse kunde erholdes. Jeg skal dernæst tillade mig at overlevere den høitærede Formand det haandfrevne Underbilag, som jeg tillod mig at omtale, og som indeholder en Fortegnelse over de under Statens Domainer hørende Eiendomme og Retigheder.

Formanden: Udkastet til Loven er allerede omdeelt; det vil i et senere Møde blive at afgjøre, hvorledes denne Sag skal være at fremme.

Den næste Sag paa Dagsordenen angaaer Udcast til Lov, hvorved Indfødsret meddeles forskellige Udlandinge. Det er til tredie Behandling*), Sagen foretages. Der er intet Ændringsforslag fremkommen til denne Behandling. Jeg mener, at det Ændringsforslag, som ved den foregaaende Behandling er blevet antaget, og hvorved Nr. 2 er udgaaet blandt de Personer, hvem Indfødsret skulde meddeles, selvfølgelig maa foranledige en Forandring i Nummerens Rækkefølge.

Da Ingen ønskede at yttre sig om Lovforslaget i dets Heelhed, oplæste Formanden det saaledes, som det findes i Anhang til Rigsdagstidenden under Nr. XXI, Sp. 243, og blev det ved den derpaa foretagne Afstemning eenstemmigt vedtaget med 41 Stemmer.

*) De tidligere Behandlinger af denne Sag findes Sp. 62—69 (1ste Behandling), og Sp. 126—127 (2den Behandling).